

IV. ÚS 1252/20

ČESKÁ REPUBLIKA

USNESENÍ

Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Jana Filipa a soudců Josefa Fialy (soudce zpravodaje) a Pavla Šámala o ústavní stížnosti stěžovatelky, proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. ledna 2020 č. j. 26 Cdo 3090/2019-326, rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. dubna 2019 č. j. 17 Co 231/2017-300, rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. listopadu 2018 č. j. 26 Cdo 356/2018-266, rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. října 2017 č. j. 17 Co 231/2017-226 a rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 25. dubna 2017 č. j. 6 C 256/2016-181, za účasti Nejvyššího soudu, Městského soudu v Praze a Obvodního soudu pro Prahu 10, jako účastníků řízení, a Společenství, jako vedlejšího účastníka řízení, takto:

Ústavní stížnost se odmítá.

Odůvodnění

I.

Skutkové okolnosti případu a obsah napadených rozhodnutí

1. Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) a § 72 a násl. zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), se stěžovatelka domáhá zrušení výše uvedených rozhodnutí tvrdíc, že jimi bylo porušeno zejména její právo na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 a násl. Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), podle čl. 90 a čl. 95 odst. 1 Ústavy a právo na ochranu vlastnictví podle čl. 11 odst. 1 Listiny.

IV. ÚS 1252/20

2. Z ústavní stížnosti a předložených podkladů se podává, že vedlejší účastník se žalobou u Obvodního soudu pro Prahu 10 (dále jen „obvodní soud“) domáhal, aby stěžovatelce byla uložena povinnost zaplatit dluh za služby spojené s užíváním bytové jednotky. Obvodní soud rozsudkem ze dne 25. 4. 2017 č. j. 6 C 256/2016-181 uložil stěžovatelce povinnost zaplatit vedlejšímu účastníkovi částku 66 346 Kč s příslušenstvím a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Stěžovatelka brojila proti rozsudku obvodního soudu odvoláním, Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 19. 10. 2017 č. j. 17 Co 231/2017-226 napadený rozsudek potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení. Stěžovatelka po právní moci rozsudku městského soudu dluh zaplatila, avšak na základě jejího dovolání Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 28. 11. 2018 č. j. 26 Cdo 356/2018-266 rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Vzhledem k úhradě dluhu vzal vedlejší účastník žalobu zpět, městský soud rozhodl podle § 96 odst. 6 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, že zpětvětí žaloby není účinné a rozsudkem ze dne 11. 4. 2019 č. j. 17 Co 231/2017-300 změnil rozsudek obvodního soudu tak, že žalobu zamítl a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů. Městský soud v odůvodnění konstatoval, že žaloba byla podána důvodně, neboť vedlejšímu účastníkovi nárok podle práva náležel, ale protože stěžovatelka dluh zaplatila, nelze nárok přiznat. Proti rozsudku městského soudu podala stěžovatelka dovolání, které Nejvyšší soud usnesením ze dne 22. 1. 2020 č. j. 26 Cdo 3090/2019-326 odmítl, neboť shledal, že

vymezené otázky nezaložily jeho přípustnost, a rozhodl o náhradě nákladů dovolacího řízení.

II.

Argumentace stěžovatelky

3. Stěžovatelka v ústavní stížnosti – stejně jako v řízení před obecnými soudy – namítá, že jí byla uložena povinnost uhradit vyúčtování provedené dle vodoměrů, které byly po dobu více jak 18-ti let bez platného ověření, ačkoliv se cena za ohřev teplé užitkové vody oproti předchozímu období dvojnásobně zvýšila. Soudům vytýká, že na její věc neaplikovaly relevantní zákony a že systematicky nebyly prováděny důkazní prostředky, které předkládala, a k hodnocení důkazů soudy přistupovaly nerovně.

III.

Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

4. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení a shledal, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněnou stěžovatelkou, která byla účastnicí řízení, v němž byla vydána rozhodnutí napadená ústavní stížností, a Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatelka je právně zastoupena v souladu s § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu a ústavní stížnost je – s výjimkou uvedenou níže – přípustná, neboť stěžovatelka vyčerpala všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svého práva [§ 75 odst. 1 téhož zákona a contrario; k přípustnosti ústavní stížnosti proti kasačnímu rozhodnutí Nejvyššího soudu srov. bod 30. odůvodnění nálezu sp. zn. Pl. ÚS 29/11 ze dne 21. 2. 2012 (N 34/64 SbNU 361; 147/2012 Sb.)].

IV. ÚS 1252/20

3

IV.

Posouzení přípustnosti a opodstatněnosti ústavní stížnosti

5. Stěžovatelka v ústavní stížnosti výslovně napadá rozsudek obvodního soudu a rozsudek městského soudu z první fáze řízení, tj. před vydáním kasačního rozsudku Nejvyššího soudu. Nebere přitom v úvahu, že rozsudek městského soudu byl zrušen rozsudkem Nejvyššího soudu a rozsudek obvodního soudu byl změněn v pořadí druhým rozsudkem městského soudu a žaloba byla zamítnuta. Z těchto důvodů je ústavní stížnost v části napadající rozsudky z první fáze řízení nepřípustná.

6. Ke zbývající části ústavní stížnosti nejprve Ústavní soud připomíná, že je podle čl. 83 Ústavy soudním orgánem ochrany ústavnosti a tuto svoji pravomoc vykonává mimo jiné tím, že na základě čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy rozhoduje o ústavní stížnosti proti pravomocnému rozhodnutí a jinému zásahu orgánu veřejné moci do ústavně zaručených základních práv a svobod [srov. též § 72 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu]. Směřuje-li ústavní stížnost proti rozhodnutí vydanému v soudním řízení, není však samo o sobě významné, je-li namítána jeho věcná nesprávnost. Pravomoc Ústavního soudu je založena výlučně k přezkumu z hlediska dodržení ústavnosti, tj. zda v řízení (rozhodnutím v něm vydaným) nebyly dotčeny předpisy ústavního pořádku chráněná práva nebo svobody jeho účastníka, zda řízení bylo vedeno v souladu s ústavními principy, a zda lze řízení jako celek pokládat za spravedlivé. Ústavní soud v minulosti opakovaně zdůraznil, že zásadně není oprávněn zasahovat do rozhodovací činnosti soudů, neboť není vrcholem jejich soustavy (srov. čl. 83, čl. 90 a čl. 91 odst. 1 Ústavy). Postupují-li soudy v souladu s obsahem hlavy páté Listiny, nemůže na sebe atrahovat právo přezkumného dohledu nad jejich

činností. Ústavní soud také již mnohokrát judikoval, že důvod ke zrušení rozhodnutí soudu by byl dán pouze tehdy, když by jeho právní závěry byly v extrémním nesouladu s vykonanými skutkovými zjištěními [srov. např. nález ze dne 20. 6. 1995 sp. zn. III. ÚS 84/94 (N 34/3 SbNU 257)]. Taková pochybení Ústavní soud ve stěžovatelčině věci neshledal.

7. Stěžovatelka v ústavní stížnosti nepřináší žádnou relevantní ústavněprávní argumentaci a staví Ústavní soud do role další přezkumné instance, která mu ale nepřísluší (srov. k tomu shora); Ústavní soud rovněž nemůže bez dalšího přezkoumávat skutkové závěry obecných soudů. Nadto Ústavní soud nepřehlédl, že ani poté co, co byl v bytě stěžovatelky vyměněn vodoměr za nový, její spotřeba vody viditelně neklesla. Stěžovatelka rovněž nevysvětluje – vzdor její poznámce na straně osmé ústavní stížnosti – co by ostatní členové společenství vlastníků jednotek měli z toho, že v domě jsou nevyhovující vodoměry, neboť i oni by na takové situaci byli ztrátoví. Stěžovatelka sama v ústavní stížnosti vychází z toho, že neutěšená situace – co se vodoměrů týká – byla v celém domě, nemůže tedy obstat její zkratkovitě naznačené tvrzení, že o co ona platila více, o to ostatní platili méně.

IV. ÚS 1252/20

4

8. Na základě těchto skutečností Ústavní soud ústavní stížnost mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu jako návrh zjevně neopodstatněný odmítl a v části směřující proti rozsudku městského soudu ze dne 19. 10. 2017 č. j. 17 Co 231/2017-226 a rozsudku obvodního soudu ze dne 25. 4. 2017 č. j. 6 C 256/2016-181 ji odmítl podle § 43 odst. 1 písm. e) téhož zákona jako nepřípustnou.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 26. května 2020

Jan Filip v. r.

předseda senátu